

บทที่ 6

สรุปผลและข้อเสนอแนะ

6.1 สรุปผลการศึกษา

การศึกษาคือความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนแรงงานที่มีงานทำรายภาคกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคของประเทศไทย ผู้ศึกษาใช้ข้อมูลทศวรรษที่มีลักษณะเป็นข้อมูลพาแนลรายปี ย้อนหลัง 10 ปี โดยใช้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544 – 2553 ประกอบด้วยข้อมูลจำนวนแรงงานที่มีงานทำรายภาค และข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคของประเทศไทย ซึ่งเพื่อให้ข้อมูลมีความสอดคล้องกันจึงทำการแบ่งจำนวนภาคตามสำนักงานสถิติแห่งชาติ ประกอบด้วย 4 ภาคของประเทศไทย คือ ภาคเหนือ, ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ, ภาคกลาง และภาคใต้ และแบ่งการศึกษาของแต่ละภาคออกเป็นรายสาขาการผลิต ประกอบด้วย สาขาการผลิตภาคเกษตร, สาขาการผลิตภาคอุตสาหกรรม และสาขาการผลิตภาคบริการ สามารถสรุปผลการศึกษาได้ดังต่อไปนี้

ผลการทดสอบพาแนลยูนิทรูทหรือผลการทดสอบความนิ่งของข้อมูล ของตัวแปรผลิตภัณฑ์มวลรวมภาค $\ln(GRP)_{ijt}$ และตัวแปรจำนวนแรงงานที่มีงานทำรายภาค $\ln(Labour)_{ijt}$ โดยใช้วิธีการทดสอบด้วยวิธี Breitung test พบว่า ที่ระดับ Level ค่าสถิติที่ได้จากการทดสอบตัวแปร $\ln(GRP)_{ijt}$ กับตัวแปร $\ln(Labour)_{ijt}$ ยอมรับสมมติฐานหลัก นั่นคือ ข้อมูลมียูนิทรูท หรือข้อมูลมีลักษณะไม่นิ่งที่ระดับ Level หรือ $I(0)$ จึงทำการทดสอบที่ระดับ 1st Difference พบว่าค่าสถิติที่ได้จากการทดสอบตัวแปรทั้งสอง ปฏิเสธสมมติฐานหลัก นั่นคือ ข้อมูลไม่มียูนิทรูท หรือข้อมูลมีลักษณะนิ่งที่ระดับ 1st Difference หรือ $I(1)$ ดังนั้น ข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมภาค $\ln(GRP)_{ijt}$ และข้อมูลจำนวนแรงงานที่มีงานทำรายภาค $\ln(Labour)_{ijt}$ ของทุกภาคและสาขามีคุณสมบัติไม่นิ่งที่ระดับ $I(0)$ แต่นิ่งที่ระดับ $I(1)$

ผลการทดสอบพาแนล โคอินทิเกรชันหรือผลการทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาวเนื่องจากข้อมูลมีลักษณะแบบ $I(1)$ ของตัวแปรผลิตภัณฑ์มวลรวมภาค $\ln(GRP)_{ijt}$ ซึ่งเป็นตัว

แปรตามและตัวแปรจำนวนแรงงานที่มีงานทำรายภาค $\ln(Labour)_{ijt}$ ซึ่งเป็นตัวแปรอิสระ ด้วยวิธี Pedroni test พบว่า ค่าสถิติที่ใช้ทดสอบส่วนใหญ่ ของกลุ่มภาคเหนือ, ภาคเหนือสาขาเกษตร, ภาคเหนือสาขาอุตสาหกรรม, ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ, ภาคตะวันออกเฉียงเหนือสาขาเกษตร, ภาคตะวันออกเฉียงเหนือสาขาบริการ, ภาคกลาง, ภาคกลางสาขาอุตสาหกรรม, ภาคใต้, ภาคใต้สาขาอุตสาหกรรม และภาคใต้สาขาบริการ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก นั่นคือ ตัวแปรมีความสัมพันธ์เชิงคู่ลยภาพระยะยาวกัน แต่ค่าสถิติที่ใช้ทดสอบส่วนใหญ่ของกลุ่มภาคเหนือสาขาบริการ, ภาคตะวันออกเฉียงเหนือสาขาอุตสาหกรรม, ภาคกลางสาขาเกษตร, ภาคกลางสาขาบริการ และภาคใต้สาขาเกษตร ขอมรับสมมติฐานหลัก นั่นคือ ตัวแปรไม่มีความสัมพันธ์เชิงคู่ลยภาพระยะยาวกัน

ผลการทดสอบการประมาณค่าความสัมพันธ์แบบจำลองพานแนล พบว่า การประมาณค่าความสัมพันธ์ด้วยวิธี Lagrange multiplier (LM – test) ในรูปแบบ Pooled estimator เหมาะสมที่สุด ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 ประกอบด้วย ภาคเหนือ, ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ, ภาคกลาง และภาคใต้ ในสาขาการผลิตภาคเกษตร, ผลการประมาณค่าความสัมพันธ์แบบจำลอง ด้วยวิธี Redundant fixed effects ในรูปแบบ Fixed effects เหมาะสมที่สุด ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 ประกอบด้วย ภาคใต้ และภาคใต้สาขาการผลิตภาคอุตสาหกรรม และผลการประมาณค่าความสัมพันธ์แบบจำลอง ด้วยวิธี Hausman test ในรูปแบบ Random effects เหมาะสมที่สุด ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 ประกอบด้วย ภาคเหนือ, ภาคเหนือสาขาการผลิตภาคอุตสาหกรรม, ภาคเหนือสาขาการผลิตภาคบริการ, ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ, ภาคตะวันออกเฉียงเหนือสาขาการผลิตภาคบริการ, ภาคตะวันออกเฉียงเหนือสาขาการผลิตภาคบริการ, ภาคกลาง, ภาคกลางสาขาการผลิตภาคอุตสาหกรรม, ภาคกลางสาขาการผลิตภาคบริการ และภาคใต้สาขาการผลิตภาคบริการ

ผลการทดสอบการประมาณค่าแบบจำลอง โดยเลือกวิธีที่เหมาะสมที่สุด จากการเปรียบเทียบค่า Adjusted R-squared ที่มีค่ามากที่สุดของแต่ละภาคและสาขา ผลการศึกษาพบว่า การประมาณด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (OLS) เหมาะสมที่สุด ประกอบด้วย ภาคเหนือ, ภาคเหนือสาขาอุตสาหกรรม, ภาคเหนือสาขาบริการ, ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ, ภาคตะวันออกเฉียงเหนือสาขาบริการ, ภาคกลาง และภาคกลางสาขาอุตสาหกรรม, การประมาณค่าการเปลี่ยนแปลงเชิงพลวัต แบบกำลังสองน้อยที่สุด (DOLS) เหมาะสมที่สุด ประกอบด้วย ภาคเหนือสาขาเกษตร, ภาคตะวันออกเฉียงเหนือสาขาเกษตร, ภาคกลางสาขาเกษตร, ภาคใต้, ภาคใต้สาขาเกษตร และภาคใต้

สาขาอุตสาหกรรม และการประมาณสมการด้วยวิธีโมเมนต์ในรูปทั่วไป (GMM) เหมาะสมที่สุด ประกอบด้วย ภาคตะวันออกเฉียงเหนือสาขาอุตสาหกรรม, ภาคกลางสาขาบริการ และภาคใต้สาขาบริการ โดยทุกภาคและสาขา ตัวแปรตามและตัวแปรอิสระมีการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียวกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้น ภาคเหนือสาขาอุตสาหกรรมและภาคกลางสาขาอุตสาหกรรม ที่จำนวนแรงงานที่มีงานทำไม่มีผลต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในระดับสาขาดังกล่าว

6.2 ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษา ทำให้พบว่า เมื่อจำนวนแรงงานที่มีงานทำรายภาคเปลี่ยนแปลงไป จะส่งผลกระทบต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคที่เปลี่ยนแปลงตามในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ จำนวนแรงงานที่มีงานทำรายภาคจะส่งผลต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของภาคในทิศทางเดียวกันนั่นเอง และสุดท้ายจะส่งผลกระทบต่ออัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศด้วยเช่นเดียวกัน ซึ่งผลการศึกษาสอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบันของประเทศไทยคือ ปัจจุบันกำลังแรงงานของไทยเติบโตช้า โดยเฉลี่ยแล้วเพียงร้อยละ 1.9 ต่อปี ในช่วงปี 2543 – 2553 เมื่อเปรียบเทียบกับช่วงปี 2529 – 2539 ร้อยละ 2.4 (ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2556) ทำให้การขยายตัวของเศรษฐกิจชะลอตัวลง ซึ่งสาเหตุสำคัญเกิดจากอัตราการเจริญพันธุ์ที่ลดต่ำลงอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้ประชากรวัยทำงานของประเทศไทยขยายตัวลดน้อยลง และทำให้ประเทศไทยจะเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุเป็นประเทศแรกๆ ของอาเซียน ดังนั้น รัฐบาลควรมีการดำเนินการวางแผนระยะยาวในการปรับโครงสร้างประชากร เพื่อเพิ่มจำนวนประชากรวัยทำงานให้เพิ่มขึ้น โดยรัฐบาลควรหามาตรการที่จะช่วยจูงใจและสนับสนุนให้ประชาชนมีบุตรเพิ่มมากขึ้น โดยเริ่มจากกลุ่มคู่สมรส เช่น การลดหย่อนภาษีรายได้ของกลุ่มสมรสหากให้กำเนิดบุตร, การให้สามีสามารถหยุดพักงานเพื่อดูแลภรรยาที่ตั้งครรภ์ ตั้งแต่ช่วงครรภ์ของภรรยาอายุ 8 เดือนจนถึงระยะคลอดบุตรแล้ว 3 เดือน แต่ยังคงได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้างตามปกติในช่วงที่หยุดพักงาน เป็นต้น

นอกจากนี้ ผลการศึกษาในระดับสาขาการผลิตของ 3 สาขาการผลิต คือ สาขาการผลิตภาคเกษตร, สาขาการผลิตภาคอุตสาหกรรม และสาขาการผลิตภาคบริการ พบว่าการเปลี่ยนแปลงจำนวนแรงงานที่มีงานทำระดับสาขากับผลิตภัณฑ์มวลรวมระดับสาขาเปลี่ยนแปลงไปในทิศทาง

เดียวกันเช่นกัน ดังนั้นรัฐบาลควรดำเนินการด้านนโยบายหรือมาตรการในการที่จะช่วยเพิ่มผลิตภาพแรงงานในแต่ละสาขาให้เพิ่มมากขึ้น เช่น รัฐบาลควรจัดตั้งศูนย์วิจัยเฉพาะพันธุ์พืชและสัตว์เศรษฐกิจคุณภาพดี จำหน่ายให้แก่เกษตรกรที่มีต้นทุนน้อยในราคาต่ำให้แก่เกษตรกร เพื่อผลผลิตที่ได้มีคุณภาพตรงตามมาตรฐานความต้องการของตลาดสินค้าเกษตรและปริมาณที่ผลิตได้เพิ่มขึ้น หรือรัฐบาลควรจัดตั้งองค์กรที่ให้ความรู้เฉพาะในการฝึกอบรมทักษะ พัฒนาฝีมือแรงงานของแต่ละสาขางานให้มีสมรรถนะและประสิทธิภาพสูงขึ้น ซึ่งกำหนดให้มีการสอบวัดระดับและเพิ่มค่าจ้างหรือเงินเดือน หรือเลื่อนตำแหน่งหากสอบผ่านในแต่ละระดับทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติที่ได้กำหนดไว้ เพื่อจูงใจให้แรงงานต้องการพัฒนาความสามารถของตนเองเพิ่มขึ้นอยู่ตลอดเวลา เป็นต้น

6.3 ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาครั้งต่อไป

สำหรับการศึกษาครั้งต่อไป อาจทำการศึกษาโดยเพิ่มตัวแปรในระดับภาคที่เกี่ยวข้องและน่าสนใจ เช่น ระดับการศึกษาของแรงงาน, อัตราเงินเดือนหรือค่าจ้าง, อายุของแรงงาน, แรงงานที่เดินทางไปทำงานต่างประเทศ เป็นต้น เพื่อพิจารณาว่าปัจจัยต่างๆ ส่งผลต่อจำนวนแรงงานที่มีงานทำระดับภาค ผลิตภัณฑ์มวลรวมภาค และการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของภาคอย่างไร และอาจเพิ่มประเภทของสาขาการผลิต และระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษา โดยอาจทำการศึกษาเป็นรายไตรมาส เพื่อเพิ่มค่าสังเกต เนื่องจากจะมีความน่าเชื่อถือ ทำให้เกิดความถูกต้องและแม่นยำในวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนแรงงานที่มีงานทำรายภาคกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคมากขึ้น